

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 619

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 24 iunie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 551 din 14 septembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (4) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012	2–4
Decizia nr. 552 din 14 septembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 alin. (3) și ale art. 39 alin. (2) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru	5–7
Decizia nr. 631 din 7 octombrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V „Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională” la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (6) din aceeași lege-cadru	7–10
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
86. — Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 58/1998 privind organizarea și desfășurarea activității de turism în România	11–14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.150. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală privind modificarea și completarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 587/2016 pentru aprobarea modelului și conținutului formularelor utilizate pentru declararea impozitelor și taxelor cu regim de stabilire prin autoimpunere sau reținere la sursă	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 551**

din 14 septembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (4) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (4) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, excepție ridicată de Ionel Ciucanu în Dosarul nr. 4.395/325/2017 al Judecătoriai Bicaz. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.734D/2018.

2. La apelul nominal se prezintă personal domnul Ionel Ciucanu, autor al excepției de neconstituționalitate. Lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției de neconstituționalitate a depus la dosar note scrise în sprijinul soluției de admitere a criticilor formulate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul domnului Ionel Ciucanu care prezintă situația de fapt din speță și reiterează, pe scurt, argumentele deja prezentate cu prilejul invocării excepției de neconstituționalitate. Concluzionând, acesta apreciază că prevederile art. 44 alin. (4) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012 sunt constituționale doar în măsura în care terenurile pe care s-au construit instalații electrice au fost expropriate și trecute în proprietatea statului, așa cum s-a impus prin art. 23 din Decretul nr. 76/1950 și legile ulterioare referitoare la energia electrică.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

6. Prin Încheierea civilă din 11 iulie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 4.395/325/2017, **Judecătoria Bicaz a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 alin. (4) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Ionel Ciucanu într-o cauză civilă având ca obiect o revendicare imobiliară, în contradictoriu cu pârâții Ministerul Energiei și statul român prin Ministerul Finanțelor.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că art. 44 alin. (4) din Legea nr. 123/2012 este constituțional în măsura în care se specifică în conținutul lui că terenul pe care se află rețelele electrice de distribuție a fost în proprietatea statului român la momentul construirii lor ca urmare a obligativității de expropriere a terenului pentru o cauză de utilitate publică, conform legilor organice ale energiei electrice,

sau statul român a dobândit dreptul de proprietate în condițiile legii, conform art. 7 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia. Pentru a ajunge la această soluție, autorul excepției face referire la succesiunea în timp a actelor normative care au reglementat regimul energiei electrice, și anume la art. 23 din Decretul nr. 76/1950 pentru producerea, transportul, distribuția și vânzarea energiei electrice, art. 59 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/1998 privind energia electrică și termică, art. 20 alin. (2) din Legea energiei electrice nr. 318/2003, unde apare pentru prima dată posibilitatea ca, pe lângă expropriere și concesiune, titularii autorizației de licență să poată cumpăra terenul, art. 21 din Legea energiei electrice nr. 13/2007 și, în prezent, art. 17 din Legea energiei electrice nr. 123/2012, prin care se prevede că solicitantul autorizației de înființare are ca primă opțiune cumpărarea terenului de la proprietar sau să inițieze procedura legală de expropriere a terenului pentru cauză de utilitate publică, cu despăgubirea proprietarului, în condițiile legii, și să obțină concesiunea acestuia, pe durata existenței capacității energetice. În acest context, arată că în toate legile energiei electrice se prevede că, dacă terenul necesar înființării și funcționării instalațiilor electrice este proprietate privată, acesta trebuia să fie trecut în proprietatea statului prin expropriere și apoi concesiionat titularului autorizației sau cumpărat de titularul de autorizație, existând, deci, două posibilități, și anume fie exproprierea, fie cumpărarea. Așa fiind, autorul excepției consideră că art. 44 alin. (4) din Legea nr. 123/2012 este constituțional doar în măsura în care terenurile pe care s-au construit instalații electrice au fost expropriate în prealabil și trecute în proprietatea statului, așa cum a fost impus prin art. 23 din Decretul nr. 76/1950 și legile ulterioare referitoare la energia electrică.

8. **Judecătoria Bicaz** apreciază că sesizarea Curții Constituționale este admisibilă în parte, în sensul că dispozițiile art. 44 alin. (4) din Legea nr. 123/2012 sunt constituționale doar în măsura în care terenurile pe care s-au construit instalații electrice au fost expropriate în prealabil sau cumpărate de la vechiul proprietar. Apreciază că, deși instanța de contencios constituțional a statuat în jurisprudența sa că prevederile de lege criticate „nu consacără trecerea în proprietatea statului a terenului pe care se află rețelele de distribuție, ci prevede că sunt și rămân în proprietatea statului”, se impune totuși o clarificare cu privire la ce înseamnă aceasta. Totuși, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională nu a explicat în ce temei și în baza căror legi au ajuns terenurile proprietate privată pe care se află rețele electrice în proprietatea statului român, deoarece prin prevederile criticate se prevede că terenurile pe care se află rețele electrice de distribuție „sunt și rămân în proprietatea statului”. În opinia instanței, din analiza textului criticat ar rezulta că nu se face o naționalizare a terenului, deoarece naționalizările se fac prin legi distincte, și nu printr-o enunțare într-un aliniat al unui articol de lege.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, înscrisurile depuse la dosar, susținerile autorului excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 44 alin. (4) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 485 din 16 iulie 2012, potrivit căroră *„Terenurile pe care se situează rețelele electrice de distribuție existente la intrarea în vigoare a prezentei legi sunt și rămân în proprietatea publică a statului”*.

13. Curtea învederează că soluția legislativă criticată, astfel cum este reglementată în prezent prin art. 44 alin. (4) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, a fost cuprinsă inițial, cu un conținut normativ identic, atât în art. 37 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 318/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iulie 2003, cât și în art. 41 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 23 ianuarie 2007, aceste acte normative fiind în prezent abrogate.

14. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1), potrivit căroră *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”*, ale art. 44 alin. (1)–(4) privind dreptul de proprietate privată și celor ale art. 136 alin. (5), potrivit căroră *„Proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice”*.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că soluția legislativă criticată a mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, atât în redactarea anterioară cuprinsă în art. 37 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 318/2003 și art. 41 alin. (4) din Legea energiei electrice nr. 13/2007, în acest sens fiind Decizia nr. 232 din 21 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 533 din 23 iunie 2005, Decizia nr. 805 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 501 din 21 iulie 2009, și Decizia nr. 17 din 17 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 7 martie 2012, cât și cu privire la art. 44 alin. (4) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, criticat în speță, în acest sens fiind Decizia nr. 605 din 6 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 893 din 27 noiembrie 2015, decizii prin care Curtea a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

16. Astfel, prin Decizia nr. 805 din 19 mai 2009, Curtea a statuat că reglementarea legală criticată nu consacră trecerea în proprietatea statului a terenului pe care se află rețele electrice de distribuție, ci prevede că acestea sunt și rămân în proprietatea statului, instituind astfel un fine de neprimire a cererilor de retrocedare. Așa fiind, această reglementare nu este în contradicție cu art. 44 alin. (3) din Constituție, ci, dimpotrivă, este în deplină concordanță cu dispozițiile art. 136 alin. (2) și (4) din Legea fundamentală, potrivit căroră proprietatea publică aparține statului și unităților administrativ-teritoriale și este inalienabilă. Curtea a mai arătat că „exercitarea drepturilor de uz și servitute asupra proprietăților afectate de capacitățile energetice, cu titlu gratuit pe toată durata existenței acestora,

deși are ca efect lipsirea celor interesați de o parte din veniturile imobiliare, nu se traduce într-o expropriere formală și nici într-o expropriere de fapt, ci duce la un control al folosirii bunurilor, ceea ce nu contravine art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la protecția proprietății private.” Este ceea ce a statuat Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea din 19 decembrie 1989, pronunțată în Cauza *Mellacher și alții împotriva Austriei*, 1989, o speță referitoare la reglementarea folosirii bunurilor. De asemenea, în Hotărârea din 23 septembrie 1982, pronunțată în Cauza *Sporrong și Lönnroth împotriva Suediei*, 1982, instanța europeană a arătat că, întrucât autoritățile nu au trecut la exproprierea imobilelor petiționarilor, aceștia puteau să își folosească bunurile, să le vândă, să le lase moștenire, să le doneze sau să le ipotecheze. Prin urmare, s-a apreciat că nu se poate asimila situația cu o expropriere în fapt, deoarece, chiar dacă dreptul de proprietate a pierdut în substanța sa, el nu a dispărut, titularul dreptului dispunând încă de celelalte atribute ale dreptului de proprietate.

17. De asemenea, prin Decizia nr. 232 din 21 aprilie 2005, precitată, și Decizia nr. 1.066 din 14 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 540 din 4 august 2009, Curtea Constituțională a statuat că soluția legislativă criticată nu contravine exigențelor principiului garanțării și ocrotirii proprietății private, sens în care a reținut că „încadrarea prin lege organică a terenurilor pe care se situează rețelele energetice de distribuție în categoria terenurilor cu destinație specială, precum și reglementarea unui regim juridic special al acestora, propriu domeniului public al statului, se justifică prin caracterul de bun public de interes național al fondului energetic și corespund pe deplin regimului constituțional de protecție a proprietății”. Dreptul de proprietate nu este un drept absolut, iar dispozițiile art. 44 alin. (1) din Constituție, potrivit căroră conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege, coroborate cu cele ale art. 136 alin. (5), care consacră caracterul inviolabil al proprietății private în condițiile legii organice, au în vedere tocmai circumstanțieri ale exercițiului prerogativelor dreptului de proprietate, justificate de necesitatea ocrotirii interesului public.

18. Totodată, prin Decizia nr. 17 din 17 ianuarie 2012, precitată, Curtea a reținut că „înființarea instalațiilor și executarea lucrărilor la capacitățile energetice pentru buna funcționare a acestora reprezintă un interes general major și, ca atare, legiuitorul este pe deplin competent să stabilească condițiile exercitării dreptului de proprietate”. În acest context, Curtea a constatat că, „nimic nu împiedică persoana care a suferit un prejudiciu, în urma operațiunilor de realizare și re tehnologizare a capacităților energetice aflate pe terenurile proprietate privată, de a solicita repararea pagubelor produse, potrivit dispozițiilor dreptului comun”.

19. Analizând jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, Curtea Constituțională a constatat că se lasă statului o marjă de apreciere, în funcție de nevoia reală a comunității în adoptarea măsurii de privare de proprietate. Astfel, prin Decizia din 31 mai 2011, pronunțată în Cauza *Mirela Cernea și alții împotriva României*, paragraful 42, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că, „într-un domeniu atât de complex și de delicat ca cel al strategiei naționale în domeniul energetic, statul dispune de o marjă largă de apreciere pentru a-și desfășura politicile sale de interes general”. Prin decizia pronunțată în această cauză, instanța europeană a reținut că unul dintre principalele argumente prezentate de către toți reclamantii în sprijinul tezei conform căreia restricțiile aduse exercitării dreptului lor de proprietate ar fi disproportionale se bazează pe faptul că nu au primit nicio despăgubire care să compenseze drepturile de uz și de servitute concesionate titularii autorizației de exploatare a capacității energetice

amplasate pe terenul lor. Caracterul proporțional al unei atingeri aduse dreptului la respectarea bunurilor poate să depindă de existența unor garanții de procedură, care să asigure că punerea în aplicare a sistemului și impactul său asupra proprietarului nu sunt nici arbitrare, nici imprevizibile; or, legile naționale adoptate succesiv în domeniul energetic conțin, într-adevăr, asemenea garanții în ceea ce privește accesul titularilor de licențe la terenul persoanelor pe care au fost înființate capacități energetice, în vederea efectuării unor operațiuni de revizie, de întreținere și de reparație, exercitarea dreptului de uz și de servitute a fost condiționată de respectarea principiilor echității și minimei afectări a dreptului de proprietate; în plus, aceste legi definesc în mod clar drepturile și obligațiile care le revin titularilor de licențe de funcționare a capacităților energetice și, respectiv, proprietarilor terenurilor pe care se află aceste capacități.

20. De altfel, și Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut că „drepturile fundamentale, în special dreptul de proprietate, nu apar ca prerogative absolute, ci trebuie luate în considerare prin raportare la funcția lor în societate. Aceasta înseamnă că restricțiile ce răspund unor obiective de interes general nu constituie, în raport cu scopul urmărit, o intervenție nemăsurată și intolerabilă care ar aduce atingere însăși substanței dreptului garantat”.

21. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să schimbe jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează aplicabilitatea și în prezenta cauză.

22. Distinct de cele mai sus menționate, Curtea subliniază că prin Decizia nr. 27 din 11 noiembrie 2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 25 februarie 2020, instanța supremă a reținut că prevederile art. 35 alin. (3) și art. 41 alin. (4) din Legea nr. 13/2007, respectiv art. 30 alin. (4) și art. 44 alin. (4) din Legea nr. 123/2012 statuează că terenurile pe care se situează rețelele electrice de transport, respectiv de distribuție existente la intrarea în vigoare a legii sunt și rămân în proprietatea publică a statului pe durata de existență a rețelei. Înalta Curte de Casație și Justiție a învederat faptul că „aceste texte legale nu consacră trecerea în proprietatea statului a terenului pe care se află rețelele electrice de transport și de distribuție, ci prevăd că ele sunt și rămân în proprietatea statului, instituind un fine de neprimire a unor eventuale cereri de retrocedare, accețiune subliniată de Curtea Constituțională în Decizia nr. 805 din 19 mai 2009, Decizia nr. 1.256 din 22 septembrie 2011, Decizia nr. 17 din 17 ianuarie 2012 sau în

Decizia nr. 605 din 6 octombrie 2015. Prin urmare, terenurile pe care se situează rețelele electrice de transport și de distribuție existente la data intrării în vigoare a legii sunt și rămân în proprietatea publică a statului și sunt inalienabile, insesizabile și imprescriptibile. Așadar, nu există niciun conflict între drepturile de proprietate, pentru că terenurile pe care se află rețelele electrice de transport și de distribuție existente la data intrării în vigoare a legii nu au intrat niciodată în proprietatea privată, ci, dimpotrivă, erau și au rămas în cea publică; prin urmare, în măsura în care rețeaua este amplasată, într-o exprimare generală, pe un teren proprietate privată, trebuie să se considere că suprafața de teren afectată rețelei (strict cea situată sub platforma pe care sunt amplasați stâlpi de electricitate, de exemplu) rămâne în proprietate publică, iar drepturile celor doi titulari nu se află în concurs, ci se întâlnesc la limita capacității energetice, fără a o putea depăși. În niciun caz, o asemenea delimitare a proprietății nu are ca efect o expropriere, nici formală, nici de fapt, a titularului dreptului de proprietate privată afectat, ci duce la un control rezonabil și lipsit de arbitrar al folosirii bunurilor; aceasta, chiar dacă dreptul de proprietate privată (prin ipoteză, învecinat) ajunge să fie afectat; în substanța sa, el însă nu dispăre, căci titularul îl poate utiliza, vinde, dona, ceda, ipoteca ori lăsa moștenire. În aceste condiții, nu există titluri care să poată fi opuse reciproc, iar titularul dreptului de proprietate afectat de capacități energetice existente la data intrării în vigoare a legii nu poate opune titlul său proprietarului terenului pe care se află respectivele rețele pentru a obține o indemnizare pentru lipsa de folosință, întemeiată pe această cauză. În ceea ce privește rețelele noi care urmează a fi ridicate pe terenuri proprietate privată a unui terț, ambele legi prevăd că acestea urmează a se edifica pe terenuri care fie vor fi cumpărate de la proprietar, fie vor fi expropriate, după cum indică art. 21 alin. (2) din Legea nr. 13/2007, preluate în art. 17 alin. (2) din Legea nr. 123/2012”.

23. În fine, referitor la susținerile autorului excepției de neconstituționalitate potrivit cărora art. 44 alin. (4) din Legea nr. 123/2012 este constituțional în măsura în care se specifică în conținutul lui că terenul pe care se află rețelele electrice de distribuție a fost în proprietatea statului român la momentul construirii lor ca urmare a obligativității de expropriere a terenului pentru o cauză de utilitate publică, conform legilor organice ale energiei electrice, sau că statul român a dobândit dreptul de proprietate în condițiile legii, conform art. 7 din Legea nr. 213/1998, Curtea Constituțională apreciază că prin aceste critici autorul excepției tinde la o completare a reglementării criticate, ceea ce excedează însă competenței Curții Constituționale.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ionel Ciucanu în Dosarul nr. 4.395/325/2017 al Judecătorei Bicaz și constată că dispozițiile art. 44 alin. (4) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Bicaz și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 septembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 552

din 14 septembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 alin. (3) și ale art. 39 alin. (2) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 alin. (3) și ale art. 39 alin. (2) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Gabriel-Marian Grosu în Dosarul nr. 3.079/338/2017/a1 al Judecătoriei Zărnești. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.740D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 31 octombrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 3.079/338/2017/a1, **Judecătoria Zărnești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 alin. (3) și ale art. 39 alin. (2) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Gabriel-Marian Grosu cu prilejul soluționării unei cereri de reexaminare a taxei judiciare de timbru, într-o cauză civilă având ca obiect obligația de a face.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia redă pe larg conținutul dispozițiilor constituționale și internaționale considerate a fi încălcate prin reglementarea criticată din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 prin raportare la principiul liberului acces la justiție, care oferă oricărei persoane dreptul de a accede la instanța judecătorească în vederea apărării drepturilor sale, exemple din doctrină, precum și paragrafe din cuprinsul unor hotărâri pronunțate în cauze ale Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv în cauzele *Golder împotriva Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord* (1975), *Airey împotriva Irlandei* (1979), *Cantoni împotriva Franței* (1996), *Lawless împotriva Irlandei* (1961), *Brumărescu împotriva României* (2001), *Miu împotriva României* (2013), *Lungoci împotriva României* (2006), *Ruiz-Mateos împotriva Spaniei* (1993) și *Süssmann împotriva Germaniei* (1996), la care raportează neconstituționalitatea prevederilor art. 34 alin. (3) și ale art. 39 alin. (2) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013.

6. De asemenea, în ceea ce privește art. 34 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, menționează

că, atât timp cât art. 29 alin. (1) lit. i) din acest act normativ prevede că sunt scutite de taxa judiciară de timbru cauzele penale, precum și acțiunile civile provenite din aceste cauze, apreciază că pentru a fi asigurat principiul egalității în drepturi ar fi corect și normal ca și o cerere accesorie, astfel cum este cererea de chemare în garanție, să fie guvernată de aceleași reguli ca acțiunea introductivă de instanță. Prin urmare, având în vedere principiul echității și al egalității în drepturi în fața legii, autorul excepției de neconstituționalitate consideră că nu se poate ca în cadrul aceluiași proces să se aplice două reguli distincte prin care cererii principale să i se aplice o regulă de taxare, iar cererii accesorii (incidentale) să li se aplice o altă regulă de taxare.

7. **Judecătoria Zărnești** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în această materie a Curții Constituționale.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 34 alin. (3) și ale art. 39 alin. (2) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013, care au următorul cuprins normativ:

— Art. 34 alin. (3): „*Cererile reconvenționale, cererile de intervenție principală, precum cererile de chemare în garanție se taxează după regulile aplicabile obiectului cererii, dacă aceasta ar fi fost exercitată pe cale principală.*”;

— Art. 39 alin. (2) teza întâi: „*Cererea se soluționează în camera de consiliu de un alt complet, fără citarea părților, prin încheiere definitivă. [...]*”

12. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 11 alin. (1) și (2) — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 31 alin. (1) și (2) — *Dreptul la informație*, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și în art. 148 alin. (2) — *Integrarea în Uniunea Europeană*. Apreciază, de asemenea, că sunt încălcate și dispozițiile art. 6 paragraful 1

teza 1, ale art. 13, 17 și 18 din Convenția europeană a drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 8, art. 10 teza întâi și art. 30 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și cele ale art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare, instanța de contencios constituțional statuând în sensul conformității acestora cu Legea fundamentală.

14. Astfel, cu privire la art. 34 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, prin Decizia nr. 852 din 18 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iunie 2019, Decizia nr. 186 din 29 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 479 din 11 iunie 2018, Decizia nr. 842 din 14 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 2 aprilie 2018, sau Decizia nr. 305 din 9 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 896 din 15 noiembrie 2017, Curtea a reținut că procedura de stabilire a taxei de timbru în cazul cererii de intervenție/garanție este aceeași cu cea aplicabilă cererii principale, nu și cuantumul taxei, care se calculează în funcție de valoarea pretinsă prin cererea de intervenție/garanție. Astfel, cererile reconvenționale, cererile de intervenție și de chemare în garanție ce apar în urma unei acțiuni care are ca obiect drepturi evaluabile în bani sunt supuse taxei judiciare de timbru calculate la valoarea ce se pretinde prin aceste cereri.

15. De asemenea, în jurisprudența sa în materia taxelor judiciare de timbru, Curtea a statuat că accesul la justiție nu presupune gratuitatea actului de justiție și nici, implicit, realizarea unor drepturi pe cale judecătorească în mod gratuit, în cadrul mecanismului statului, activitatea autorității judecătorești corespunde asigurării unui serviciu public ale cărui costuri sunt suportate de la bugetul de stat. În consecință, legiuitorul este îndreptățit să instituie taxe judiciare de timbru, pentru a nu afecta bugetul de stat prin costurile procedurii judiciare deschise de părțile aflate în litigiu. Curtea a mai reținut că nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. Regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor.

16. De altfel, Curtea învederează că, potrivit art. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, persoanele fizice pot beneficia de scutiri, reduceri, eşalonări sau amânări pentru plata taxelor judiciare de timbru, în condițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, iar, în anumite situații, expres prevăzute de lege, instanța acordă și persoanelor juridice, la cerere, facilități sub formă de reduceri, eşalonări sau amânări pentru plata taxelor judiciare de timbru datorate pentru acțiuni și cereri introduse la instanțele judecătorești.

17. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a analizat, în jurisprudența sa, dacă accesul liber la justiție este un drept absolut și dacă poate forma obiectul unei restrângeri sau limitări. Astfel, instanța europeană a statuat că „dreptul la un tribunal” nu este absolut, acest drept putând fi subiectul unor limitări atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa (Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în Cauza *Ashingdane împotriva Regatului Unit*, paragraful 57). De asemenea, prin Hotărârea din 11 octombrie 2007, pronunțată în Cauza *Larco și alții împotriva României*, paragrafele 54 și 58, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că obligația de a plăti în fața instanțelor civile o taxă judiciară corespunzătoare cererilor formulate nu poate fi

considerată o limitare a dreptului de acces la o instanță sau o încălcare a dreptului la un proces echitabil, care ar fi, în sine, incompatibilă cu art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că, în dreptul român, cu privire la cererile evaluabile în bani, valoarea taxei judiciare de timbru este calculată sub forma unui procent din valoarea obiectului cauzei, fiind proporțională cu suma solicitată de reclamant (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 245 din 29 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 30 mai 2014, paragraful 31).

18. Cât privește pretinsa încălcare a principiului egalității în drepturi dedusă din perspectiva comparării reglementării cuprinse în art. 34 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 cu cea a art. 29 alin. (1) lit. i) din același act normativ, prin Decizia nr. 305 din 9 mai 2017, precitată, paragraful 19, Curtea a observat că „părțile care introduc acțiuni și cereri referitoare la cauzele penale, inclusiv cu privire la despăgubirile civile pentru prejudiciile materiale și morale decurgând din acestea, beneficiază de scutire de la plata taxei judiciare de timbru în temeiul art. 29 alin. (1) lit. i) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013. Legiuitorul le-a acordat acest beneficiu datorită situației particulare în care se află, respectiv persoane care au suferit o vătămare ca urmare a săvârșirii unei fapte penale. Celelalte părți în proces, care nu se află în situația particulară anterior menționată, vor timbra cererile formulate după regulile specifice aplicabile fiecărei cereri. Prin urmare, Curtea reține că persoanele anterior menționate se află în situații juridice diferite, pentru care legiuitorul a reglementat un tratament juridic diferit, fără a aduce atingere art. 16 din Constituție”.

19. În ceea ce privește criticile referitoare la pretinsa neconstituționalitate a art. 39 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, prin Decizia nr. 628 din 9 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 4 martie 2019, Decizia nr. 749 din 22 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iunie 2019, sau Decizia nr. 308 din 8 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 734 din 24 august 2018, Curtea a constatat că acest text de lege reprezintă o normă procedurală care reglementează soluționarea cererii de reexaminare împotriva încheierii de stabilire a taxei judiciare de timbru, așadar un incident procedural prealabil antamării fondului de către instanța de judecată, deoarece în discuție este o chestiune prealabilă, a cărei soluționare este guvernată de principiul celerității, care ar fi grav afectat prin aplicarea în materie a principiilor oralității și contradictorialității, a obligativității citării părților, precum și a posibilității exercitării unei căi de atac împotriva încheierii de soluționare a cererii de reexaminare.

20. Curtea a mai observat că rațiuni ce țin de necesitatea soluționării într-un termen rezonabil a cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești justifică în mod obiectiv soluția legislativă criticată, care asigură în mod eficient un raport rezonabil de proporționalitate între scopul urmărit — stabilirea corectă a taxelor judiciare de timbru — și mijloacele procedurale utilizate. Acest cadru legislativ, în deplin acord cu normele fundamentale, creează premisele necesare ce permit instanței judecătorești să examineze circumstanțele specifice fiecărui caz și să realizeze un just echilibru între interesele individuale și cele privind administrarea justiției, astfel încât solicitantului să îi fie asigurat accesul efectiv la justiție.

21. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează aplicabilitatea și în prezenta cauză.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gabriel-Marian Grosu în Dosarul nr. 3.079/338/2017/a1 al Judecătoriai Zărnești și constată că prevederile art. 34 alin. (3) și ale art. 39 alin. (2) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriai Zărnești și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 14 septembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 631

din 7 octombrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V „Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională” la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (6) din aceeași lege-cadru

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 17 alin. (2) din cadrul Secțiunii a 4-a, art. 22, art. 25, art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice”, excepție ridicată de Valentin Rusu, Valeriu Păcuraru, Marlena Carmen Antonescu, Silvia Dana Nicolae, Florin Cristinel Fuică și Laurențiu Scânteii în Dosarul nr. 2.249/2/2019 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal — Veche și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.347D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de

neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 887 din 15 decembrie 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
4. Prin Sentința civilă nr. 576 din 9 octombrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 2.249/2/2019, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal — Veche a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate „a dispozițiilor art. 17 alin. (2) din cadrul secțiunii a 4-a, art. 22, art. 25, art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice”**. Excepția a fost ridicată de Valentin Rusu, Valeriu Păcuraru, Marlena Carmen Antonescu, Silvia Dana Nicolae, Florin Cristinel Fuică și Laurențiu Scânteii într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece instituie diferențe, sub aspectul salarizării, între specialiștii IT/informaticienii șefi, în categoria cărora se află autorii excepției, și ceilalți specialiști din instanțe și parchete, respectiv alte categorii de bugetari. Astfel, autorii consideră că, pentru a evita crearea unei discriminări, specialiștii IT/informaticienii șefi ar fi trebuit menționați în art. 22 din capitolul VIII al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017. Niciăieri în cuprinsul legii nu se face distincție între persoanele

care intră în categoria specialiștilor prevăzuți la secțiunea a VI-a din capitolul VIII și specialiști IT/informaticieni șefi asimilați personalului auxiliar al instanțelor și parchetelor. În asemenea condiții, diferențierea salarială dintre cele două categorii de specialiști este pur arbitrară. Or, conform reglementărilor anterioare (spre exemplu, Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice), salariile specialiștilor IT, la fel ca salariile celorlalți specialiști, erau egale, fiind raportate la salariile magistraților. De asemenea, nu existau diferențe nici sub aspectul statutului profesional, atât specialiștii IT, cât și ceilalți specialiști din cadrul instanțelor și parchetelor beneficiind de aceleași salarii de bază. Cu toate acestea, Legea-cadru nr. 153/2017 (secțiunea a 6-a, art. 22) nu mai recunoaște, de o manieră vădit discriminatorie și nemotivată, pentru specialiștii IT și informaticienii șefi aceleași drepturi salariale ca cele ale specialiștilor din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv Direcției Naționale Anticorupție (D.N.A.), al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (D.I.I.C.O.T.) și al celorlalte parchete. Dimpotrivă, deși specialiștilor din cadrul D.N.A., D.I.I.C.O.T. și din cadrul celorlalte parchete li se acordă drepturi salariale echivalente cu cele ale procurorilor cu grad de judecătore, specialiștilor IT nu li se mai recunoaște nici măcar statutul de specialiști din cadrul instanțelor și parchetelor, rămânând astfel încadrați în grila de salarizare aferentă personalului auxiliar de specialitate. Nu există nicio rațiune obiectivă care să justifice un nivel salarial egal cu cel al grefierilor, în condițiile în care complexitatea funcției, precum și toate celelalte criterii de ierarhizare și funcționare diferă în ambele situații. Activitatea pe care o desfășoară specialiștii IT și informaticienii șefi din cadrul instanțelor judecătorești este una extrem de complexă, aceștia acordând în mod constant asistență, spre exemplu, atât în aspecte legate de administrarea bazelor de date ale instanțelor, cât și în probleme care țin de derularea cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești, referitoare la probleme ce țin de domeniul informatic, activitate similară celorlalți specialiști, motiv pentru care se încalcă principiul nediscriminării.

6. Referitor la dispozițiile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, se arată că, în ceea ce privește familia ocupațională „Justiție”, în anexa nr. V la legea-cadru se prevăd sporuri în quantum maxim total de 45%, acestea fiind norme juridice speciale, care derogă de la norma generală, care plafonează quantumul sporurilor la 30%. În susținerea criticilor de neconstituționalitate sunt invocate aspecte din jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului privind principiul egalității în drepturi.

7. De asemenea, se arată că din expunerea de motive la Legea-cadru nr. 153/2017 nu rezultă care este rațiunea excluderii specialiștilor IT și a informaticienilor șefi din grila de salarizare specifică specialiștilor, iar din modalitatea de redactare a dispozițiilor legii nu se poate determina cu certitudine care sunt consecințele aplicării legii, în cazul specialiștilor IT și al informaticienilor șefi, ceea ce contravine principiului securității juridice și exigențelor de previzibilitate și claritate care trebuie să caracterizeze actele normative într-un stat de drept. Se arată că, în opoziție cu rațiunea legii, aceea de majorare a salariilor de bază pentru toate categoriile de personal bugetar, valoarea nominală a salariului de bază prevăzut de legea-cadru pentru specialiștii IT și informaticienii șefi, aferentă

anului 2022, este inferioară nivelului de salarizare din anul 2017, cu cel puțin o treime. Se încalcă astfel și dispozițiile art. 41 și 53 din Constituție, în condițiile în care categoria specialiștilor IT și a informaticienilor șefi este singura din sistemul judiciar care nu doar că nu beneficiază de o creștere salarială, dar este și pusă în situația de a suporta înjumătățirea veniturilor, fără vreo justificare. Este invocată Decizia Curții Constituționale nr. 872 din 25 iunie 2010.

8. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal — Veche constată îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate, fără a-și exprima opinia asupra acesteia.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum este reținut în dispozitivul actului de sesizare, îl constituie „dispozițiile art. 17 alin. (2) din cadrul secțiunii a 4-a, ale art. 22, art. 25, art. 38 alin. (6) din Legea-cadru 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice”. Însă, astfel cum rezultă din notele scrise ale autorilor excepției și din considerentele actului de sesizare, Curtea observă că, în realitate, sunt criticate prevederile art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V „Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională” la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (6) din aceeași lege-cadru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, urmând a fi reținute ca obiect al excepției aceste prevederi de lege, care au următorul cuprins:

— Art. 17 alin. (2): „*Salariile de bază pentru personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul judecătoriilor și al parchetelor de pe lângă acestea sunt cele prevăzute în prezenta anexă la cap. II și III.*”;

— Art. 22: „(1) *Salariile de bază pentru specialiștii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inclusiv al Direcției Naționale Anticorupție și al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al celorlalte parchete, sunt prevăzute în prezenta anexă la cap. I lit. B nr. crt. 4.*

(2) *Specialiștii prevăzuți la alin. (1) beneficiază și de celelalte drepturi salariale prevăzute de lege pentru categoria profesională din care fac parte, după caz, cu excepția elementelor salariale care compun salariul de bază stabilit pentru categoriile profesionale din care fac parte.*

(3) *Salariul de bază se stabilește potrivit prezentei anexe, cap. I lit. A nr. crt. 6 pentru agenții de poliție judiciară din cadrul*

Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și cap. I lit. B nr. crt. 4 pentru ofițerii de poliție judiciară. Șefii de birou din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism beneficiază de indemnizația de încadrare corespunzătoare funcției de prim-procuror adjunct din cadrul parchetului de pe lângă judecătoria, iar șefii de serviciu de indemnizația de încadrare corespunzătoare funcției de prim-procuror în cadrul parchetului de pe lângă judecătoria. Ofițerii și agenții de poliție judiciară din Direcția Națională Anticorupție și Direcția de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism beneficiază de drepturile prevăzute în prezenta anexă. Specialiștii prevăzuți la alin. (1) beneficiază și de prevederile art. 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Indemnizațiile de încadrare sau salariile de bază, precum și alte drepturi salariale ale personalului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism se stabilesc de procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție, respectiv al Direcției de Investigare a Infrafracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, potrivit legii.”;

— Art. 25 alin. (1): „Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz.”;

— Art. 38 alin. (6): „În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.”

13. În opinia autorilor excepției, prevederile de lege ce formează obiectul excepției contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) privind trăsăturile statului român, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 7 și 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 7 din Pactul Internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și Protocolul nr. 12 adițional la Convenție, precum și art. 4 din Carta Socială Europeană, revizuită.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile legale criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate, exercitat prin prisma unor critici de neconstituționalitate similare (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 126 din 10 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 16 iunie 2020, Decizia nr. 328 din 11 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 21 din 8 ianuarie 2021, Decizia nr. 576 din 9 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1323 din 31 decembrie 2020, Decizia nr. 710 din 6 octombrie

2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 28 ianuarie 2021, sau Decizia nr. 887 din 15 decembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 14 aprilie 2021).

15. Astfel, referitor la critica de neconstituționalitate vizând instituirea unei discriminări între specialiștii IT și alte categorii de specialiști din sistemul judiciar, Curtea a reținut că prevederile art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic cu privire la aplicarea unor măsuri, indiferent de natura lor. În felul acesta se justifică nu numai admisibilitatea unui regim juridic diferit față de anumite categorii de persoane, dar și necesitatea lui. Totodată, este dreptul exclusiv al legiuitorului să facă diferențierea corespunzătoare la stabilirea drepturilor salariale. Atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile și importanța activității desfășurate sunt diferite chiar și pentru personalul care este încadrat pe funcții similare, la diferite autorități sau instituții publice, și, prin urmare, stabilirea unui tratament juridic diferențiat apare ca justificată.

16. De asemenea, Curtea a reținut că includerea, sub aspectul salarizării, a specialiștilor în domeniul informatic în categoria personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor reprezintă opțiunea legiuitorului, manifestată în marja sa de apreciere permisă de dispozițiile art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi.

17. Totodată, Curtea a reținut că acceptarea susținerilor autorilor excepției ar echivala cu imposibilitatea legiuitorului de a mai putea modifica sistemul de salarizare, pe motiv că ar crea diferențe față de sistemul anterior de salarizare. Or, neconstituționalitatea unui text legal nu se poate pretinde prin simpla comparație dintre reglementarea veche și cea nouă, aceasta din urmă fiind considerată mai puțin favorabilă și declanșând automat un așa-zis conflict de constituționalitate. Această soluție de principiu se regăsește, de exemplu, și în Decizia nr. 44 din 24 aprilie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996, sau în Decizia nr. 72 din 5 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 28 februarie 2008.

18. În ceea ce privește invocarea încălcării dispozițiilor art. 41 și ale art. 53 din Constituție, Curtea a precizat că Legea fundamentală prevede în art. 41 alin. (2) „*instituirea unui salariu minim brut pe țară*”, fără să dispună cu privire la cuantumul acestuia.

19. În raport cu cele enunțate, Curtea a constatat că prevederile legale criticate, prin conținutul lor normativ, nu pun în discuție o restrângere a exercițiului dreptului fundamental la salariu, în sensul art. 53 din Constituție, ci vizează o redimensionare a politicii salariale în cazul personalului plătit din fonduri publice, în scopul eliminării disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare, aspect care se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului.

20. Referitor la compararea soluțiilor legislative consacrate prin prevederile art. 17 alin. (2) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, pe de o parte, și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V la aceeași lege-cadru, pe de altă parte, Curtea a precizat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins a fi încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

21. Referitor la prevederile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate, statuând că limitarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi, prevăzută de art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, nu echivalează cu diminuarea salariului de bază. Statul are deplina legitimitate constituțională de a acorda sporuri, stimulente, premii, adaosuri la salariul de bază personalului plătit din fonduri publice, în funcție de veniturile bugetare pe care le realizează. Acestea nu sunt drepturi fundamentale, ci drepturi salariale suplimentare.

22. Curtea a precizat că regula limitării sporurilor la un anumit procent din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare reprezintă opțiunea legiuitorului, exprimată în limitele prevăzute de Constituție și destinată a fi aplicată în mod nediferențiat întregului personal plătit din fonduri publice, fără privilegii și fără discriminări.

23. Curtea a mai constatat că dispozițiile art. 41 alin. (2) din Legea fundamentală nu sunt încălcate, precizând că normele constituționale evocate nu dispun cu privire la drepturi salariale suplimentare, cum sunt sporurile.

24. În continuare, plecând de la considerentele enunțate în jurisprudența sa, potrivit căroră legiuitorul are dreptul de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat, instanța de contencios constituțional a statuat că stabilirea, prin prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, a unei limite a cuantumului salariului de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare care sunt mai mari decât cele stabilite, potrivit acestei legi, la nivelul prevăzut de lege pentru anul 2022 are un caracter tehnic, fără a dispune cu privire la reducerea salariilor de bază ale personalului plătit din fonduri publice. Integrate regulilor privind aplicarea etapizată a legii, prevederile legale criticate

vizează reglarea în timp a disfuncționalităților existente în domeniul salarizării personalului plătit din fonduri publice, prin limitarea creșterilor salariale la un nivel stabilit prin lege. O asemenea soluție legislativă este circumscrisă scopului urmărit de legiuitor, astfel cum acesta este enunțat în expunerea de motive la Legea-cadru nr. 153/2017, și anume acela de „eliminarea disfuncționalităților salariale existente în sistemul public de salarizare”, și vizează, în ansamblu, toate categoriile de personal plătit din fonduri publice.

25. În raport cu cele enunțate, Curtea a reținut că dispozițiile legale criticate, prin conținutul lor normativ, nu pun în discuție o restrângere a exercițiului dreptului fundamental la salariu, în sensul art. 53 din Constituție.

26. Cât privește invocarea unor aspecte din jurisprudența Curții Constituționale privind restrângerea exercițiului dreptului fundamental la salariu (spre exemplu, Decizia nr. 872 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010), Curtea a observat că acestea vizează ipoteze juridice distincte de cea avută în vedere prin dispozițiile legale criticate, motiv pentru care nu au relevanță pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate.

27. Curtea a mai observat că, pe fondul prevederilor legale anterioare privind salarizarea bugetarilor, reglementarea salarizării personalului plătit din fonduri publice prin Legea-cadru nr. 153/2017 apare ca un proces complex, care, în mod necesar, presupune, în timp, o serie de corecții și corelări cu ansamblul actelor normative care fac parte din fondul activ al legislației, aspecte ce țin de competența autorității legiuitoare.

28. Curtea a subliniat că modalitatea de aplicare în concret a Legii-cadru nr. 153/2017 excedează controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, aceasta revenind autorităților publice responsabile, iar în caz de litigiu, instanțelor judecătorești.

29. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează în mod corespunzător valabilitatea și în cauza de față.

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Valentin Rusu, Valeriu Păcuraru, Marlena Carmen Antonescu, Silvia Dana Nicolae, Florin Cristinel Fuică și Laurențiu Scânteii în Dosarul nr. 2.249/2/2019 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal — Veche și constată că dispozițiile art. 17 alin. (2) și ale art. 22 din capitolul VIII din anexa nr. V „Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională” la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 alin. (6) din aceeași lege-cadru sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal — Veche și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 octombrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 58/1998 privind organizarea și desfășurarea activității de turism în România

Având în vedere că dezvoltarea și promovarea României din punct de vedere turistic constituie unul dintre obiectivele prioritare ale strategiei naționale în domeniul turismului, fiind un factor important în evoluția circulației turistice interne și internaționale,

având în vedere că Ministerul Antreprenoriatului și Turismului trebuie să îndeplinească jaloane, ținte și indicatori prin implementare de reforme alocate în Componenta C11. Turism și cultură din Planul național de redresare și reziliență al României coroborat cu Planul de acțiune pentru valorificarea patrimoniului cultural în vederea sporirii competitivității sectorului turismului din România, aprobat prin Ordinul ministrului investițiilor și proiectelor europene, al ministrului antreprenoriatului și turismului și al ministrului culturii nr. 352/698/2.776/2022,

ținând cont de faptul că situația în domeniul sănătății se îmbunătățește treptat, conducând în direcția revenirii la un flux cât mai apropiat de cel anterior crizei generate de pandemia de COVID-19 în materia turismului,

ținând cont de faptul că promovarea în domeniul turismului este subsumată organizării organizațiilor de management al destinațiilor într-o structură pe mai multe niveluri prin implicarea părților interesate, îndeosebi cele din sectorul privat, care reprezintă principalii actori implicați în succesul turistic al destinațiilor și în procesul decizional, iar dezvoltarea traseelor, rutelor, destinațiilor industriei turistice va avea loc în cadrul unei colaborări între autoritatea competentă în domeniul turismului, autoritățile locale și confederațiile/federațiile patronale reprezentative, cu activități în domeniul turismului, organizațiile patronale locale, angajatori din cadrul destinației turistice și alte structuri asociative din cadrul destinației turistice înființate conform Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările și completările ulterioare, relație în care statul va avea rolul de a oferi infrastructură, finanțarea, organizarea și lansarea apelurilor la proiecte,

în considerarea faptului că menținerea condițiilor actuale de organizare a sistemului care la această dată este nefuncțional este de natură a împiedica promovarea și dezvoltarea turismului chiar și în condițiile în care situația în domeniul sănătății se îmbunătățește,

în scopul creării unui cadru favorabil pentru valorificarea posibilităților actuale de dezvoltare economică și în scopul stimulării imediate a turismului, puternic afectat de pandemie, respectiv al relansării economice,

în contextul actual în care România ia măsuri pentru restabilirea fluxului turistic intern pentru dezvoltarea formelor produselor și destinațiilor turistice, această reglementare nu ar putea fi amânată, deoarece creează un cadru favorabil pentru valorificarea posibilităților actuale de dezvoltare economică și de stimulare a turismului.

Întrucât toate aceste aspecte vizează interesul public și privat și constituie situații de urgență și extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, impunând adoptarea de măsuri imediate pe calea ordonanței de urgență,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Ordonanța Guvernului nr. 58/1998 privind organizarea și desfășurarea activității de turism în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 26 august 1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 755/2001, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Turismul reprezintă un domeniu strategic al economiei naționale.”

2. La articolul 2, literele d), j), r) și t) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„d) *structura de primire turistică* — orice construcție și amenajare destinată, prin proiectare și execuție, cazării turiștilor, servirii mesei pentru turiști, agreementului pentru turiști, transportului special destinat turiștilor, serviciilor balneare de prevenție, terapeutice și/sau de recuperare pentru turiști, împreună cu serviciile aferente. Structurile de primire turistice includ: structuri de primire turistice cu funcțiuni de cazare turistică, structuri de primire turistice cu funcțiuni de alimentație publică, structuri de primire turistice cu funcțiuni de agreement pentru turiști, structuri de primire turistice cu funcțiuni de transport și structuri de primire turistice cu funcțiuni pentru servicii balneare de prevenție, terapeutice și/sau de recuperare componente integrate sau arondate complexurilor de turism balnear;

j) *stațiune turistică* — localitate, parte a unei localități ori zonă formată din localități învecinate sau părți ale unor localități învecinate care dispune de resurse turistice, atestată conform normelor legale în vigoare;

r) *organizația de management al destinației* — persoană juridică, care elaborează și implementează strategia de dezvoltare și marketing turistic a destinației, în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare; organizațiile de management al destinației turistice sunt asociații locale, județene, regionale și la nivel național;

t) *zonă turistică a unității administrativ-teritoriale* — zonă din cadrul unității administrativ-teritoriale care concentrează o varietate de resurse turistice și infrastructuri realizate în scopul valorificării acestora prin activități de turism, stabilită și delimitată prin hotărâre a consiliului local, județean sau a Consiliului General al Municipiului București;”

3. La articolul 2, după litera t) se introduc patru noi litere, literele u), v), w) și x), cu următorul cuprins:

„u) *complex hotelier* — structură de primire turistică cu funcțiuni de cazare care cuprinde în perimetrul ei una sau mai multe structuri de primire turistice cu funcțiuni de alimentație publică, precum și structuri de primire turistice cu funcțiuni de agreement turistic, toate aflate în administrarea aceluiași operator economic;

v) *complex balnear* — complexul hotelier care prestează cumulativ servicii de cazare, alimentație publică și servicii balneare de prevenție, terapeutice și/sau de recuperare, autorizate, prin valorificarea terapeutică a factorilor sanogeni naturali și agenți fizici terapeutici, în cadrul bazelor de tratament medico-balnear autorizate de autoritatea administrației publice centrale din domeniul sănătății;

w) *pol de dezvoltare turistică* — areal cu potențial de dezvoltare turistică, având o imagine de marketing unitară și coerentă, ce dispune de o infrastructură turistică și o rețea rutieră, feroviară, aeriană sau maritimă adecvată, care oferă servicii și produse turistice. Pol de dezvoltare turistică poate fi localitatea turistică, destinația turistică sau stațiunea turistică;

x) *cazarea turistică* — serviciul specific prin care este pus la dispoziția turistului un spațiu amenajat în scopul înnoptării pentru o perioadă determinată, măsurată în zile, cu sau fără servicii specifice de masă și/sau agrement.”

4. La articolul 2¹, după litera e) se introduce o nouă literă, litera f), cu următorul cuprins:

„f) combinația prestabilă a oricărei variante de servicii de cazare prevăzute la lit. a)—e) și/sau cu unul sau mai multe servicii balneare de prevenție, terapeutice și/sau de recuperare, comercializate la un preț total.”

5. Articolele 2²—2⁴ se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 22. — (1) Organizația de management al destinației se constituie ca asociație în condițiile Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările și completările ulterioare, cu personalitate juridică, de drept privat.

(2) Prin derogare de la prevederile art. 5 alin. (1), art. 8 și cap. VI din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările și completările ulterioare, organizația de management al destinației dobândește personalitate juridică și statutul de utilitate publică, în baza avizului conform prevăzut la art. 10¹ alin. (1) emis de autoritatea publică centrală responsabilă în domeniul turismului, la data înscrierii în Registrul asociațiilor și fundațiilor aflat la grefa judecătorei în a cărei circumscripție își are sediul. Avizul conform este emis de autoritatea publică centrală responsabilă în domeniul turismului anterior depunerii cererii de înscriere în Registrul asociațiilor și fundațiilor.

Art. 23. — (1) Organizația de management al destinației locale se înființează pe baza asocierii unității (lor) administrativ-teritoriale din componența destinației cu plătitori de taxe speciale pentru promovare turistică conform dispozițiilor legale în vigoare și/sau alte entități care plătesc cotizație, conform statutului organizației de management al destinației, respectiv:

a) membri din cadrul destinației ai confederațiilor/federațiilor patronale reprezentative, cu activități în domeniul turismului;

b) organizații patronale locale care nu sunt membre ale confederațiilor/federațiilor patronale menționate la lit. a);

c) angajatori din cadrul destinației turistice, alții decât cei prevăzuți la lit. a) și b);

d) alte structuri asociative din cadrul destinației turistice înființate conform Ordonanței Guvernului nr. 26/2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Criteriile minime pentru înființarea organizației de management al destinației locale pentru a reprezenta destinația sunt:

a) destinația să fie atestată ca stațiune turistică de interes local sau național sau să existe minimum 100 de locuri de cazare în structuri de primire turistice clasificate în cadrul destinației;

b) structura organizatorică a organizației de management al destinației să cuprindă cel puțin un post de manager de destinație turistică;

c) existența unui proiect de strategie de dezvoltare și marketing turistic și a unui plan de acțiune, ce vor fi supuse aprobării forurilor de conducere ale organizației de management al destinației, sau elaborarea și adoptarea unor astfel de documente strategice în maximum 1 an de la avizarea organizației de management al destinației de către autoritatea publică centrală responsabilă în domeniul turismului;

d) un buget minim de 30.000 euro echivalentul în lei, la cursul Băncii Naționale a României (BNR) din data depunerii cererii pentru obținerea avizului prevăzut la art. 10¹ alin. (1).

(3) Organizația de management al destinației județeană se înființează pe baza asocierii unității administrativ-teritoriale județene din componența destinației cu plătitori ai cotizației de membru conform statutului, respectiv:

a) organizații de management al destinației locale de pe raza județului;

b) unități administrativ-teritoriale locale de pe raza județului care nu s-au organizat în organizație de management al destinației locale;

c) alte entități cu activitate în destinație care nu fac parte dintr-o organizație de management al destinației locale.

(4) Criteriile minime pentru înființarea organizației de management al destinației județene pentru a reprezenta destinația sunt:

a) să existe minimum 1.000 de locuri de cazare în structuri de primire turistice clasificate în cadrul destinației;

b) structura organizatorică a organizației de management al destinației să cuprindă cel puțin un post de manager de destinație turistică;

c) existența unei proiect de strategie de dezvoltare și marketing turistic și a unui plan de acțiune, ce vor fi supuse aprobării forurilor de conducere ale organizației de management al destinației, sau elaborarea și adoptarea unor astfel de documente strategice în maximum 1 an de la avizarea organizației de management al destinației de către autoritatea publică centrală responsabilă în domeniul turismului;

d) un buget minim de 100.000 euro, echivalentul în lei, la cursul BNR din data depunerii cererii pentru obținerea avizului prevăzut la art. 10¹ alin. (1).

(5) Organizația de management al destinației regională elaborează și implementează politica de dezvoltare și marketing turistic regională și se înființează prin asocierea formată din una sau mai multe organizații de management al destinației județene cu unități administrativ-teritoriale județene care nu fac parte dintr-o organizație de management al destinației județeană și/sau alte entități care nu fac parte dintr-o altă organizație de management al destinației locale sau județeană din regiune și care plătesc cotizație conform statutului organizației de management al destinației, pentru următoarele regiuni:

a) Banat—Crișana (județele Timiș, Caraș-Severin, Bihor, Arad, Sălaj);

b) Bucovina (județul Suceava);

c) Dobrogea (județele Constanța și Tulcea);

d) Maramureș (județele Maramureș și Satu Mare);

e) Muntenia (județele Prahova, Argeș, Brăila, Dâmbovița, Ilfov, Buzău, Ialomița, Călărași, Giurgiu, Teleorman și municipiul București);

f) Moldova (județele Iași, Neamț, Galați, Bacău, Botoșani, Vrancea, Vaslui);

g) Oltenia (județele Vâlcea, Mehedinți, Dolj, Gorj, Olt);

h) Transilvania (județele Brașov, Sibiu, Cluj, Mureș, Harghita, Hunedoara, Covasna, Alba, Bistrița-Năsăud).

(6) Criteriile minime pentru înființarea organizației de management al destinației regionale pentru a reprezenta destinația sunt:

a) să existe minimum 10.000 de locuri de cazare în structuri de primire turistice clasificate în cadrul destinației;

b) structura organizatorică a organizației de management al destinației să cuprindă cel puțin un post de manager de destinație turistică;

c) existența unui proiect de strategie de dezvoltare și marketing turistic și a unui plan de acțiune, ce vor fi supuse aprobării forurilor de conducere ale organizației de management al destinației, sau elaborarea și adoptarea unor astfel de documente strategice în maximum 1 an de la avizarea organizației de management al destinației de către autoritatea publică centrală responsabilă în domeniul turismului;

d) un buget minim de 250.000 euro, echivalentul în lei, la cursul BNR din data depunerii cererii pentru obținerea avizului prevăzut la art. 10¹ alin. (1).

(7) Mai multe organizații de management al destinației de nivel local, județean sau regional se pot asocia între ele pentru a dezvolta și promova o rețea de destinații tematice.

(8) La nivel național se înființează Organizația de Management al Destinației Naționale pentru Turism, ai cărui membri sunt autoritatea administrației publice centrale responsabilă în domeniul turismului, organizațiile de management al destinației regionale, alte entități publice și alte organizații private relevante în domeniul turismului, înființate și înregistrate în conformitate cu dispozițiile legale, cu reprezentativitate la nivel național și care nu fac parte dintr-o altă organizație de management al destinației, indiferent de nivel, organism cu rol în realizarea și implementarea strategiei de dezvoltare și marketing turistic a destinației României.

Art. 24. — (1) Deciziile membrilor în cazul organizației de management al destinației locale, alții decât autoritatea administrației publice locale, în vederea îndeplinirii obiectivelor organizației de management al destinației turistice, sunt luate prin vot în cadrul Adunării generale, proporțional cu cuantumul taxelor speciale pentru promovare turistică stabilite și plătite conform art. 484 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, până la data de 31 decembrie a anului precedent. În cazul asociațiilor sau organizațiilor patronale ai căror membri sunt plătitori ai acestei taxe, votul se ia proporțional cu cuantumul total al taxelor plătite de toți membrii acesteia din cadrul destinației. Votul membrilor neplătitori de taxă pentru promovare turistică stabilită și plătită conform art. 484 din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, se va calcula proporțional cu cuantumul cotizației de membru plătite și al altor cotizații voluntare. Votul acestor membri reprezintă diferența până la 100% în funcție de reprezentativitatea autorității publice locale stabilită în conformitate cu prevederile art. 20 lit. h).

(2) Deciziile membrilor în cazul organizației de management al destinației județene, în cadrul Adunării generale, în vederea îndeplinirii obiectivelor organizației de management al destinației turistice, sunt luate prin vot astfel: fiecare membru va avea dreptul la un vot.

(3) Deciziile membrilor în cazul organizației de management al destinației regionale, în cadrul Adunării generale, în vederea îndeplinirii obiectivelor organizației de management al destinației turistice, sunt luate prin vot astfel: fiecare membru va avea dreptul la un vot.

(4) Deciziile membrilor în cazul organizației de management al destinației naționale, în cadrul Adunării generale, în vederea îndeplinirii obiectivelor organizației de management al destinației turistice, sunt luate prin vot proporțional cu cuantumul cotizației de membru plătite.

(5) În cazul organizației de management al destinației regionale și organizației de management al destinației naționale, dacă un membru sau asocierea a cel puțin doi membri asigură mai mult de jumătate din bugetul anual al organizației de management al destinației, atunci acest membru sau asocierea de membri va/vor avea drept de veto asupra deciziilor supuse la vot.”

6. Articolul 10¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 10¹. — (1) Autoritatea publică centrală responsabilă în domeniul turismului elaborează procedura de avizare a organizațiilor de management al destinației, care se aprobă prin ordin al ministrului. Organizațiile de management al destinației pot solicita înscrierea în Registrul asociațiilor și fundațiilor doar după obținerea avizului conform emis de autoritatea publică centrală responsabilă în domeniul turismului.

(2) Statutul de organizație de management al destinației, implicit statutul de utilitate publică, se pierde, în cazul în care reprezentanții autorității publice centrale responsabile în domeniul turismului constată că nu mai sunt îndeplinite condițiile care au stat la baza emiterii avizului în scopul înființării organizației de management al destinației.

(3) Autoritatea publică centrală responsabilă în domeniul turismului are obligația de a întocmi și a actualiza Registrul național al organizațiilor de management al destinațiilor.”

7. Articolul 10² se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 10². — (1) Obiectivele organizațiilor de management al destinației, indiferent de nivel, sunt reprezentate, printre altele, de creșterea notorietății brandului turistic de destinație, creșterea duratei sejurului/turist și creșterea numărului de turiști din destinație într-un an.

(2) În îndeplinirea obiectivelor, organizațiile de management al destinației, indiferent de nivel, îndeplinesc următoarele activități:

a) elaborarea strategiei de dezvoltare și marketing turistic a destinației;

b) coordonarea și implementarea strategiei de dezvoltare și marketing turistic a destinației;

c) coordonarea procesului de realizare și implementare a brandului destinației;

d) colaborează cu celelalte organizații de management al destinației în vederea armonizării strategiilor de marketing;

e) integrează și coroborează datele statistice la nivelul destinației;

f) realizează cercetări de piață și studii în domeniul turismului;

g) colaborează cu celelalte instituții competente la corelarea strategiei de marketing turistic cu strategia de dezvoltare turistică;

h) contribuie la formarea resurselor umane din turism;

i) cooperează cu organisme similare la nivel național și internațional pentru promovarea și creșterea atractivității destinației turistice;

j) atrage fonduri naționale și europene prin diverse mecanisme financiare disponibile, rambursabile și nerambursabile, pentru dezvoltarea programelor turistice;

k) intră în parteneriate cu alte destinații apropiate geografic sau tipuri de produse turistice, piețe-sursă pentru creșterea competitivității regionale a destinației.

(3) Monitorizarea îndeplinirii obiectivelor organizațiilor de management al destinației, indiferent de nivel, va fi realizată prin stabilirea unor indicatori de performanță care vor fi detaliați în strategiile de dezvoltare și marketing turistic menționate la art. 23.”

8. După articolul 10² se introduc patru noi articole, articolele 10³—10⁶, cu următorul cuprins:

„Art. 10³. — (1) Organele de conducere ale organizațiilor de management al destinației, indiferent de nivel, sunt Adunarea generală și Consiliul director.

(2) Adunarea generală este formată din totalitatea membrilor și are următoarele atribuții:

a) elaborarea strategiei de dezvoltare și marketing turistic a destinației;

b) aprobarea strategiei de dezvoltare și marketing turistic a destinației;

c) validarea adeziunii de noi membri;

d) alegerea și revocarea membrilor Consiliului director;

e) alegerea și revocarea cenzorului;

f) aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli, a situațiilor financiare anuale și descărcarea de gestiune a Consiliului director;

g) modificarea statutului;

h) hotărârea adeziunii de noi membri și excluderea membrilor asociați;

i) ratificarea hotărârii Consiliului director cu privire la schimbarea sediului;

j) stabilirea cuantumului cotizației;

k) orice alte atribuții stabilite prin lege sau prin statut.

(3) Consiliul director este format din minimum 5 membri neremunerați, fiecare cu vot egal, propuși și votați în cadrul Adunării generale, și are următoarele atribuții:

a) coordonarea și implementarea strategiei de dezvoltare și marketing turistic;

b) prezintă Adunării generale raportul anual de activitate, execuția bugetului de venituri și cheltuieli, planul anual de activități și bugetul previzional;

c) stabilește procedura de angajare a managerului de destinație turistică și organizează procesul de recrutare;

d) încheie acte juridice în numele și pe seama organizației;

e) acceptă donații, sponsorizări și alte venituri în condițiile legii;

f) aprobă politica de personal a organizației și organigrama;

g) propune Adunării generale cuantumului cotizației și modul de achitare a acesteia;

h) hotărăște, la nevoie, schimbarea sediului organizației;

i) împuternicește, în caz de nevoie și în condițiile legii, una sau mai multe persoane pentru a îndeplini anumite atribuții cu caracter special în numele și în favoarea organizației;

j) îndeplinește orice alte atribuții prevăzute de statut sau stabilite de Adunarea generală.

Art. 10⁴. — (1) Organizațiile de management al destinației de nivel local au obligația de a vira 20% din sumele transferate de autoritățile administrației publice locale din taxele speciale pentru promovarea turistică, încasate de la turiști, către organizațiile de management al destinației de nivel județean din care fac parte.

(2) Organizațiile de management al destinației de nivel județean au obligația de a vira 20% din sumele încasate potrivit alin. (1) către organizațiile de management al destinației de nivel regional din care fac parte.

(3) Organizațiile de management al destinației de nivel regional au obligația de a vira 20% din sumele încasate potrivit alin. (2) către organizația de management al destinației naționale.

Art. 10⁵. — (1) Sursele de finanțare ale organizațiilor de management al destinației pot fi:

a) sumele transferate de autoritățile administrației publice locale din taxele pentru promovarea turistică, încasate, care sunt stabilite și plătite conform art. 484 din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare;

b) cotizațiile de membru;

c) alte sume virate de membrii acestora în scopul promovării și dezvoltării turismului;

d) finanțări externe atrase.

(2) Sumele transferate de autoritățile administrației publice locale din taxele pentru promovarea turistică, încasate, care sunt stabilite și plătite conform art. 484 din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, sunt utilizate doar în scopul pentru care au fost adoptate.

Art. 10⁶. — Organizarea, funcționarea, rolul, atribuțiile, acreditarea și reacreditarea centrelor naționale și locale de informare și promovare turistică se aprobă prin ordin comun al ministrului antreprenoriatului și turismului și al ministrului de resort în domeniul amenajării teritoriului și urbanismului.”

9. La articolul 20, literele h) și i) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„h) hotărăște pentru unitatea administrativ-teritorială asocierea în scopul înființării organizațiilor de management al destinației, cu obligația de a-și asigura o reprezentativitate de minimum 35% în cazul în care virează minimum 70% din taxele speciale pentru promovare turistică colectate la nivel de destinație sau o reprezentativitate proporțional cu suma virată, până la maximum 50% în cazul în care virează 100% din taxele speciale pentru promovare turistică colectate la nivel de destinație;

i) să asigure sursele de finanțare necesare îndeplinirii atribuțiilor, obiectivelor și funcționării organizației de management al destinației din care face parte, din taxele speciale destinate promovării turistice, stabilite și plătite conform art. 484 din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, până la data de 31 decembrie aferente anului precedent, cel puțin la nivelul de 70% al acestora, precum și/sau din alte sume alocate în buget în scopul promovării și dezvoltării turismului. Sumele colectate din această taxă vor fi virate lunar în contul bancar al organizației de management al destinației de către primăria până la data de 10 a lunii în curs pentru sumele încasate în luna precedentă.”

Art. II. — Asociațiile cu activitate în domeniul turismului, care la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, sunt constituite și înregistrate în conformitate cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 26/2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările și completările ulterioare, și care își modifică statutele pentru a îndeplini criteriile de constituire și obiectivele unei organizații de management al destinației, în condițiile Ordonanței Guvernului nr. 58/1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 755/2001, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a fost modificată prin prezenta ordonanță de urgență, pot fi recunoscute ca organizații de management al destinației, în baza avizului conform emis de autoritatea publică centrală responsabilă în domeniul turismului și a înscrierii în Registrul asociațiilor și fundațiilor aflat la grefa judecătorei în a cărei circumscripție își au sediul.

Art. III. — Ordonanța Guvernului nr. 58/1998 privind organizarea și desfășurarea activității de turism în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 26 august 1998, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 755/2001, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta ordonanță de urgență, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, după aprobarea acesteia prin lege, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:

Ministrul antreprenoriatului și turismului,

Constantin-Daniel Cadariu

Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,

Cseke Attila-Zoltán

București, 23 iunie 2022.

Nr. 86.

Ministrul investițiilor și proiectelor europene,

Marcel-Ioan Boloș

Ministrul finanțelor,

Adrian Căciu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

privind modificarea și completarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 587/2016 pentru aprobarea modelului și conținutului formularelor utilizate pentru declararea impozitelor și taxelor cu regim de stabilire prin autoimpunere sau reținere la sursă

În temeiul prevederilor art. 342 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

Având în vedere prevederile Legii nr. 30/2022 pentru modificarea și completarea art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc și pentru completarea art. 20² alin. (3) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, ale art. 101 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, precum și avizul conform al Ministerului Finanțelor, comunicat prin Adresa nr. 739.124 din 16.06.2022,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 587/2016 pentru aprobarea modelului și conținutului formularelor utilizate pentru declararea impozitelor și taxelor cu regim de stabilire prin autoimpunere sau reținere la sursă, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 94 din 8 februarie 2016, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La anexa nr. 3 „Nomenclatorul obligațiilor de plată la bugetul de stat”, după poziția 83 se introduc două noi poziții, pozițiile 84 și 85, cu următorul cuprins:

Nr. crt.	Denumirea creanței fiscale	Temeiul legal
„84	Taxă datorată Comitetului Olimpic și Sportiv Român	Legea nr. 30/2022 pentru modificarea și completarea art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc și pentru completarea art. 20 ² alin. (3) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000
85	Taxă datorată Comitetului Național Paralimpic	Legea nr. 30/2022 pentru modificarea și completarea art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc și pentru completarea art. 20 ² alin. (3) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000”

2. Anexa nr. 4 „Instrucțiuni de completare a formularului 100 «Declarație privind obligațiile de plată la bugetul de stat»” se modifică și se completează după cum urmează:

a) La capitolul I „Depunerea declarației”, punctul 1 „Termenul de depunere a declarației”, subpunctul 1.1 „Lunar, pentru obligațiile de plată reprezentând:”, după litera p) se introduce o nouă literă, litera r), cu următorul cuprins:

„r) taxa datorată Comitetului Olimpic și Sportiv Român și taxa datorată Comitetului Național Paralimpic.”

b) La capitolul I „Depunerea declarației”, punctul 1 „Termenul de depunere a declarației”, subpunctul 1.3 „Alte termene:”, litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) până la termenul de plată prevăzut de lege, pentru următoarele obligații de plată: impozit pe veniturile din dobânzi, în cazul împrumuturilor acordate pe baza contractelor civile;

impozit pe veniturile din lichidarea unei persoane juridice; impozit pe veniturile microîntreprinderilor în cazul persoanelor juridice care se dizolvă cu lichidare sau fără lichidare; taxa pentru obținerea licenței de organizare a jocurilor de noroc; taxa anuală pentru obținerea autorizației de exploatare a jocurilor de noroc, taxa de viciu, vărsăminte din profitul net al regiilor autonome; dividende de virat la bugetul de stat de către autoritățile publice centrale; impozit specific unor activități în cazul în care contribuabilii încetează să existe în cursul anului, redevența obținută prin concesionare din activități de exploatare a resurselor la suprafață ale statului și a apelor minerale naturale carbogazoase sau necarbogazoase, datorată potrivit Legii minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare, și redevența obținută prin concesionare din activități de exploatare a resurselor la suprafață ale statului, reprezentând terenuri cu destinație agricolă, datorată potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, taxa datorată Comitetului Olimpic și Sportiv Român și taxa datorată Comitetului Național Paralimpic.”

c) La capitolul II „Completarea declarației”, punctul 3 „Secțiunea B «Date privind creanța fiscală»” se modifică și se completează după cum urmează:

— la subpunctul 3.2, primul paragraf se modifică și va avea următorul cuprins:

„3.2. Tabelul de la pct. II «Impozite, taxe și alte obligații care nu se plătesc în contul unic» din anexa nr. 1 la ordin se completează pentru declararea obligațiilor de plată prevăzute la pozițiile 11, 25—27, 29—51, 57—63, 65—71, 74—77, 80—85 din Nomenclatorul obligațiilor de plată la bugetul de stat, prevăzut în anexa nr. 3 la ordin.”;

— la subpunctul 3.2.3, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Un procent de 98,8% din taxele percepute pentru obținerea licenței de organizare a jocurilor de noroc și a autorizației de exploatare a jocurilor de noroc, taxa de acces prevăzută la alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2010, cu modificările și completările ulterioare, precum și din celelalte taxe prevăzute în ordonanță, se declară la pozițiile 65, 66—68, 70—71 din Nomenclatorul obligațiilor de plată la bugetul de stat, prevăzut în anexa nr. 3 la ordin.”;

— după subpunctul 3.2.9 se introduce un nou subpunct, subpunctul 3.2.10, cu următorul cuprins:

„3.2.10. Obligațiile prevăzute la pozițiile 84 și 85 din Nomenclatorul obligațiilor de plată la bugetul de stat, prevăzut în anexa nr. 3 la ordin, se declară de către operatorii economici organizatori de jocuri de noroc, potrivit Legii nr. 30/2022 pentru modificarea și completarea art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc și pentru completarea art. 20² alin. (3) din Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000.

La pozițiile menționate, operatorii economici organizatori de jocuri de noroc declară un procent de 1% din totalul taxelor

datorate care se constituie ca venit al Comitetului Olimpic și Sportiv Român și un procent de 0,2% din totalul taxelor datorate care se constituie ca venit al Comitetului Național Paralimpic.”

Art. II. — Direcția generală proceduri pentru administrarea veniturilor, Direcția generală de reglementare a colectării creanțelor bugetare, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, direcțiile generale regionale ale finanțelor publice și unitățile fiscale subordonate acestora vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Lucian-Ovidiu Heiuș

București, 23 iunie 2022.

Nr. 1.150.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

